

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoCsp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121403501
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6121403501.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej v spore žalobkyne: Y. Š.Á., E.. XX.X.XXXX, X. XX, I., zastúpenej: Advokátska kancelária POTOMA & Co., s.r.o., so sídlom Račianska 153, Bratislava, proti žalovanému: SATUR TRAVEL a.s., so sídlom Miletičova 1, Bratislava, IČO: 35 787 201, zastúpenému: Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s.r.o., Záhradnícka 29, Bratislava, o zaplatenie sumy 3.226,80 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 07. februára 2024, č.k. B2-10Csp/132/2021-159, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalobu zamietá.

Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému, titulom práva na vrátenie celej uhradenej odplaty zo zmluvy o zájazde zo dňa 6.11.2019 za zájazd do Dominikánskej republiky v termíne od 13.3.2020 do 21.3.2020, povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3.226,80 eura spolu s 5% úrokom z omeškania ročne od 13.10.2020 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 6.11.2019 uzavreli žalobkyňa a žalovaný zmluvu o zájazde, ktorej predmetom bol zájazd žalobkyne spolu s A. B. ako spolucestujúcim do Dominikánskej republiky v termíne od 13.3.2020 do 21.3.2020, pričom súčasne s tým bolo dohodnuté aj komplexné cestovné poistenie na dobu zájazdu. Mal tiež preukázané, že dňa 12.3.2020 žalobkyňa doručila žalovanému e-mail, ktorým od zmluvy o zájazde odstúpila, a to z dôvodu vzniku neodvratiteľnej a mimoriadnej okolnosti, pričom uviedla, že, cit. : "...chcem Vás poprosiť o stornovanie zájazdu číslo 1001590 z dôvodu mimoriadnej situácie na SK (koronavírus) nakoľko štát uzavrel hraničné priechody a nie je možné dostaviť sa na letisko Viedeň nie našou vinou, a z obavy o naše zdravie". Následne dňa 1.4.2020 žalobkyňa e-mailom požiadala o vrátenie platby, alebo náhradného termínu zájazdu, žalovaný jej dňa 2.4.2020 oznámil, že nedostal od nej informáciu o storno zájazdu pred odletom, teda zájazd je pokladaný ako no-show - nenastúpenie na pobyt u zahraničného partnera, ako i u leteckej spoločnosti. Hranice 13.3.2020 boli otvorené, aj letisko Schwechat. Dňa 3.4.2020 zamestnankyňa žalovaného uviedla, že preverovala celú situáciu, avšak v prípade žalobkyne ide o 100% storno. Poukázal na to, že dňa 11.3.2020 vyhlásilo WHO v Ženeve globálnu pandémiu koronavírusu, vláda SR dňa 11.3.2020 z dôvodu ohrozenia verejného zdravia a nevyhnutnosti prijať opatrenia podľa zákona o civilnej ochrane obyvateľstva vyhlásila mimoriadnu situáciu na území Slovenskej republiky. Zároveň Ústredný krízový štáb SR prijal dňa 12.3.2020 okrem iného opatrenia, podľa ktorých bola zavedená povinná 14 dňová domáca karanténa od 13.3.2020 od 7:00 hod. až do odvolania pre ľudí s trvalým, alebo prechodným

pobytom v SR žijúcim na území SR nad 90 dní, ktorí sa vrátia zo zahraničia, vrátane osôb, žijúcich v spoločnej domácnosti. Za nedodržanie domácej karantény hrozila sankcia vo výške 1.659 eur; osoby, ktoré sa vrátili zo zahraničia, sú povinné bezprostredne po návrate na Slovensko oznámiť túto skutočnosť telefonicky alebo elektronicky svojmu ošetrovujúcemu lekárovi, ktorý rozhodne o domácej izolácii; došlo k zatvoreniu všetkých troch medzinárodných letísk, obmedzenie medzinárodnej a vnútroštátnej vlakovej i autobusovej prepravy, dopravné obmedzenia sa netýkajú dovozu a zásobovania; kontroly na veľkých hraničných priechodoch, malé hraničné priechody boli zatvorené. Poukázal aj na to, že podľa dokumentu z webu dominikanska republika.eu - aktuálne informácie od Slovákov žijúcich v Dominikánskej republike, ktorý je obsahom spisu, dňa 1. marca 2020 bol potvrdený 1 prípad koronavírusu, 6. marca sa potvrdil 2 prípad, 8. marca boli potvrdení 3 turisti a 14. marca celkovo 6 nových prípadov, všetko turisti, pričom dňa 17. marca vystúpil s prejavom prezident republiky, vyhlásil mimoriadny stav a nariadil, aby boli všetky pozemné, námorné a vzdušné hranice zatvorené na ďalších 15 dní s účinnosťou od 19. marca a dňa 20. marca vyhlásila vláda povinný nočný zákaz vychádzania od 20:00 do 6:00 do 3. apríla. Tiež mal preukázané, že dňa 7.10.2020 zaslala žalobkyňa žalovanému predžalobnú výzvu, v ktorej žiadala vrátenie všetkých prijatých platieb v celkovej výške 3.226,80 eura, resp., aby jej navrhol zmenu Zmluvy o zájazde, alebo zaslal oznámenie o náhradnom zájazde, pričom táto výzva bola žalovanému doručená dňa 9.10.2020.

3. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ust. § 16, § 21 ods. 1, 2, 4 § 33a ods. 1 a 10 zákona č. 170/2018 Z.z. o zájazdoch a dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné vyhovieť. V prvom rade konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa platne dňa 12.3.2020 odstúpila od Zmluvy o zájazde, ktorú uzatvorila so žalovaným a to z dôvodu podľa § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch z dôvodu neodvratiteľných a mimoriadnych okolností v cieľovom mieste a to bez zaplatenia odstupného s tým, a preto žalovanému vznikla povinnosť vrátiť žalobkyni ňou zaplatené platby ako to predpokladá § 21 ods. 4 Zákona o zájazdoch. Poukázal na to, že Svetová zdravotnícka organizácia vyhlásila dňa 11.3.2020 celosvetovú pandémiu koronavírusu H1N1, ktorý spôsobuje ochorenie COVID-19. Skutočnosť, že išlo o celosvetovú pandémiu je sama o sebe tou mimoriadnou a neodvratiteľnou okolnosťou, ktorá je dôvodom odstúpenia od zmluvy o zájazde v zmysle § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch a to bez ohľadu na to, aké opatrenia a od ktorého dátumu prijala, či prijímala tá ktorá cieľová destinácia. Išlo o okolnosť, ktorá významne ovplyvňovala poskytovanie zájazdu, alebo prepravu cestujúcich, či kvalitu zájazdu predovšetkým z dôvodov obavy cestujúcich o svoje zdravie, či zdravie svojich blízkych. Jednotlivé štáty zatvárali hranice, zavádzali povinné karantény, mali preťažený zdravotnícky systém z dôvodu enormného nárastu chorých a vysokú úmrtnosť. Keďže pandémia mala celosvetový charakter, zasiahla aj Dominikánsku republiku, ktorá bola cieľovou destináciou zájazdu žalobkyne, i keď tam v marci 2020 bola /ako aj inde vo svete/ na svojom začiatku. Žalobkyňa teda odstúpila od zmluvy z dôvodov, ktoré nastali aj v cieľovej destinácii. Ak potom za týchto okolností žalovaný požadoval od žalobkyne, aby absolvovala zájazd po vyhlásení tejto celosvetovej pandémie a nútil ju, aby ohrozila svoje zdravie, prvoinštančný súd nepovažuje takéto chovanie cestovnej kancelárie za morálne, ani súladné so zákonom. Nehovoriac už o tom, že žalobkyňa sa nemala ako dostať na letisko Schwechat, keďže vlaková i autobusová doprava bola obmedzená a prípadné zabezpečenie individuálnej dopravy znamenalo po návrate absolvovať povinnú 14 dňovú karanténu. To isté platilo aj pri návrate z dovolenky. Žalobkyňa ani nemala ako sa dozvedieť, aké opatrenia a kedy sa plánujú zaviesť v Dominikánskej republike a či vôbec bude mať možnosť sa z tejto destinácie včas vrátiť domov. Samotný zákonodarca schválením novely Zákona o zájazdoch v § 33a ods. 1 a ods. 10 fakticky odobril úkony, ktorými cestujúci odstúpili od uzavretých zmlúv o zájazdoch a stanovil podmienky, za ktorých bolo možné absolvovať náhradné zájazdy, alebo zmeny zmluvy. Žalovaný napriek tomu, že žalobkyňa od uzavretej zmluvy v zákonom predpokladanom termíne od 12.3.2020 odstúpila, nevrátil jej ani platbu, ktorú za zájazd uhradila, nenavrhol jej zmenu zmluvy a nezaslal jej ani oznámenie o náhradnom zájazde. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne, pretože žalobkyňa Zmluvu o zájazde so žalovaným uzatvorila ako objednávateľ zájazdu, obdržala faktúru za objednaný zájazd a túto faktúru aj uhradila, a preto je aj podľa prvoinštančného súdu výlučne aktívne vecne legitimovanou v spore o vrátenie ňou uhradených platieb. Jej partner A. B. je v zmluve uvedený ako cestujúci /ako aj žalobkyňa/, tento však nebol objednávateľom zájazdu, neuhradil faktúru za zájazd a teda nie je v spore aktívne vecne legitimovaný. Poukázal tiež na to, že spornou skutočnosťou sa stalo doručenie e-mailu žalobkyne dňa 12.3.2020, ktorým odstúpila od zmluvy. Žalovaný doručenie emailu popieral a vyslovil aj viacero námietok k rozdielnosti formy a predmetu e-mailov, ktoré žalobkyňa v časovom odstupe založila ako dôkazné prostriedky do spisu. Znalecký posudok znalca U.. A. L. však jednoznačne a bez akýchkoľvek

pochybností potvrdil doručenie originálneho emailu žalovanému dňa 12.3.2020 a potvrdil aj jeho znenie. Nebolo podstatným, v akej forme bol tento dôkaz do spisu založený samotnou žalobkyňou /výťažky/, podstatné je, že tento email, ktorý obsahoval odstúpenie od zmluvy bol žalovanému riadne doručený cez platformu Gmail, do konta ktorého mal znalec prístup a z ktorého zistil, že správa žalobkyne bola odoslaná a jej obsahom bolo odstúpenie od zmluvy o zájazde (storno). Tento posudok znalca nie je právny zástupca žalovaného odborne spôsobilý bez v príslušnom odbore spochybníť, do spisu nezaložil vlastný posudok, alebo odborné posúdenie a teda jeho námietky nemajú žiadnu odbornú výpovednú hodnotu a súd ich vyhodnotil ako neúčinné a účelové. V tejto súvislosti tiež poznamenal, že nevykonal dokazovanie navrhnuté žalobkyňou v priebehu súdneho sporu z dôvodu, že toto dokazovanie bolo konzumované znaleckým posudkom. Podanej žalobe preto v celom rozsahu vyhovel a žalovaného na vrátenie žalovanej pohľadávky zaviazal. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a § 256 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, s tým, že o výške trov v súlade s ust. § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Namietal, že skutkové závery súdu prvej inštancie nezodpovedajú realite. Cieľové miesto destinácie sa totiž v mailovej správe žalobkyne neuvádza v žiadnom rozsahu, žalobkyňa cieľové miesto vôbec nespomína a samozrejme v žiadnom rozsahu neuvádza ani situáciu v cieľovom mieste ako dôvod jej údajného odstúpenia. Na uvedené pritom poukazoval v priebehu celého súdneho konania a táto argumentácia zo strany žalobkyne nebola žiadnym spôsobom popretá. Pri zohľadnení uvedenej situácie, keď znenie emailovej správy žalobkyne zo dňa 12.03.2020 v žiadnom rozsahu neuvádza cieľovú destináciu a ani situáciu v nej sa vyskytujúcu, nie je zrejme, ako mohol súd prvej inštancie prijať skutkový záver, že žalobkyňa mala odstúpiť od zmluvy z dôvodov, ktoré sa vyskytli v cieľovom mieste. Je podľa žalovaného zrejme, že takýto záver nemá oporu v skutočnom stave veci a je výsledkom nesprávneho skutkového zistenia, pričom vzhľadom na skutočnosť, že ide o nesprávne skutkové zistenie v rozhodujúcej otázke, uvedené predstavuje aj samé o sebe dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku. Ďalej namietal, že v zmysle ustanovenia § 21 ods. 4 Zákona o zájazdoch je odstúpenie od zmluvy na jeho základe možné len pre výskyt špecifických okolností v cieľovom mieste alebo v jeho bezprostrednej blízkosti, avšak žiadne takéto okolnosti vo vykonanom úkone neboli špecifikované a na ich základe nebol vykonaný predmetný úkon. Žalobkyňa sa takýchto okolností nemôže domáhať neskôr za situácie, keď sa týchto okolností nedomáhala v rozhodnom okamihu, vykonania právneho úkonu. Vo vzťahu k ďalším skutkovým zisteniam prvoinštančného súdu konštatoval, že ide o nepravdivé tvrdenia, ktoré neboli v súdnom konaní preukázané, pretože Svetová zdravotnícka organizácia nevyhlásila dňa 11.03.2020 celosvetovú pandémiu koronavírusu H1N1 a o uvedenom nebol v súdnom spise založený žiadny dôkazný prostriedok a navyše vírus H1N1 je vírusom spôsobujúcim chrípku (prasaciu) a s ochorením COVID 19 nemá žiaden súvis, v čase realizácie úkonu (12.03.2020) bolo v cieľovom mieste evidovaných 21 prípadov COVID - 19 a jedno úmrtie v čase skončenia dovolenky 20.03.2020 bolo evidovaných 112 prípadov COVID-19 a tri úmrtia (vyjadrenie žalobkyne z 24.08.2021), v čase realizácie úkonu (12.03.2020) neboli v cieľovom mieste uplatnené žiadne karanténne opatrenia a tieto nastúpili až po skončení dovolenky, teda opäť ide o nesprávne skutkové zistenia, ktoré sú vo výraznom rozpore so skutočnosťou. Rovnako súd podľa žalovaného nepodstatné tvrdenia o obmedzení transferu na letisko Schwechat, keď zmluva o zájazde bola z predmetného letiska do Dominikánskej republiky a teda transfer na územie SR nebol predmetom zmluvy, pričom tieto tvrdenia o problematickom transfere ani nie sú pravdivé, pretože tieto opatrenia vstúpili v platnosť až 13.03.2020 o 07.00 hod., čo s prihliadnutím na okamih odletu 13.03.2020 o 11.00 hod., nemohlo žiadnym spôsobom ovplyvniť transfer na letisko a samotnú realizáciu leteckej prepravy, nedošlo k uzavretiu hraníc, iba k zavedeniu kontrol pri vstupe na územie Slovenskej republiky, občania s trvalým pobytom v Slovenskej republike mali vstup na územie Slovenska povolený aj po nadobudnutí účinnosti týchto opatrení, výstup z územia Slovenskej republiky nebol v zmysle týchto opatrení obmedzený a prijímané opatrenia obmedzovali vlakovú a autobusovú dopravu (v čase, ktorý realizáciu zájazdu nemohol ovplyvniť), no žiadnym spôsobom neobmedzovali individuálnu dopravu. Taktiež, pokiaľ ide o aplikáciu ust. § 33a Zákona o zájazdoch, podmienkou pre jeho uplatnenie je stav, kedy cestujúcemu nie je možné poskytnúť základné znaky služieb cestovného ruchu podľa zmluvy o zájazde. Listinnými dôkaznými prostriedkami založenými žalovaným do súdneho

spisu, však bolo preukázané, že všetky služby (letecký transfer a ubytovanie) boli reálne poskytnuté bez akéhokoľvek obmedzenia, čo ani žalobkyňa v konaní nepoprela, a preto podmienky na aplikáciu predmetného ustanovenia neboli naplnené. Vo vzťahu k aktívnej vecnej legitímácii žalobkyne poukázal na to, že cestujúcimi v zmysle uzatvorenej zmluvy o zájazde sú pani Y. Š. a pán A. B.. Pani Š. ako objednávateľ zájazdu uzavrela zmluvu v prospech tretieho, t.j. v prospech A. B. ako druhého cestujúceho. Aktívna vecná legitímácia v spore je však daná u subjektu, ktorému patrí uplatňované právo podľa hmotného práva. Z toho vyplýva, že keďže bol pán B. oprávneným na prijatie objednaných služieb, je subjektom oprávneným uplatniť si z toho vyplývajúce hmotné právo bez ohľadu na subjekt, ktorý realizoval platbu ceny zájazdu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsiahlu judikatúru Krajského súdu v Bratislave, napr. rozhodnutia č. k. 7CoCsp/30/2020 13, 9Co/211/2016 z 31.05.2018, ale aj 5Co/41/2013, v zmysle ktorých jeden cestujúci nie je oprávnený uplatňovať nároky súvisiace so zmluvou o zájazde za ostatných cestujúcich. Zopakoval tiež jeho námietky prenesené v prvoinštančnom konaní k znaleckému posudku, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal, poukázal na to, že žalobkyňa počas doby presahujúcej jeden rok nepredložila originál rozhodného emailu zo dňa 12.03.2020, napokon predložila email, ktorý sa nezhodoval s emailom predkladaným dovtedy ako súčasť preposlanej správy, odborné posúdenie bolo realizované na email, ktorý sa nezhodoval so žiadnym z dovtedy predložených emailových správ, pričom súd v priebehu konania rozpor medzi emailami neozrejmil žiadnym spôsobom a uvedené nebolo realizované ani žalobkyňou. Zotrval preto na námietke, že doručenie emailu žalobkyne s odstúpením od zmluvy mu nebol riadne doručený. Napokon vytkol súdu prvej inštancie nesprávne a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Žiadal preto podanému odvolaniu vyhovieť.

5. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žiadala rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. V prvom rade v nadväznosti sa námietky žalovaného v odvolaní zdôraznila, že dňa 12.03.2020 prostredníctvom e-mailu odstúpila od Zmluvy o zájazde zo dňa 06.11.2019, číslo rezervácie: 1001590, a to z dôvodu vypuknutia celosvetovej pandémie COVID-19, a teda z dôvodu vzniku neodvratiteľnej a mimoriadnej okolnosti, ktorá významne ovplyvnila zájazdy a/alebo prepravu cestujúcich do cieľového miesta, pričom nebola povinná v predmetnom e-maile osobitne špecifikovať ďalšie okolnosti a napr. dôsledky (medicínske a/alebo iné) celosvetovej pandémie COVID-19, resp. osobitne zdôrazňovať, že celosvetová pandémia COVID-19 bola identifikovaná a potvrdená aj v cieľovom mieste, t.j. v Dominikánskej republike. Nesúhlasila preto s účelovými a zavádzajúcimi tvrdeniami žalovaného, že nikde nespomína vznik neodvratiteľnej a mimoriadnej okolnosti, ktorá významne ovplyvnila zájazdy a/alebo prepravu cestujúcich do cieľového miesta (je zrejmé, že v predmetnom e-maile poukazuje na vypuknutie celosvetovej pandémie COVID-19) a že v tomto prípade ide o "tvrdenie nesporné", nakoľko od počiatku uvádzala, že dňa 12.03.2020 zaslala žalovanému e-mail, v ktorom žiadala o stornovanie zájazdu z dôvodu mimoriadnej situácie (koronavírus), a teda jasne definovala vznik neodvratiteľnej a mimoriadnej okolnosti, ktorá významne ovplyvnila zájazdy a/alebo prepravu cestujúcich do cieľového miesta, a zároveň dôvod svojho odstúpenia od Zmluvy o zájazde. Navyše, ešte pred samotným odstúpením od Zmluvy o zájazde sa snažila od žalovaného zistiť, ako má v tejto veci postupovať, avšak bez akéhokoľvek výsledku, pričom žalovaný jej nevedel poskytnúť žiadne relevantné informácie o ďalšom postupe, a aj z tohto dôvodu odstúpila od Zmluvy o zájazde. Žalovaný na predmetný e-mail žiadnym spôsobom nereagoval a začal s ňou komunikovať až po následných "urgenciách", pričom žiadal od nej informácie ohľadne storna zájazdu. S poukazom na uvedené konštatovala, že v konaní bolo riadne preukázané, že dňa 12.03.2020 riadne a platne odstúpila od Zmluvy o zájazde z dôvodu mimoriadnej okolnosti (celosvetová pandémia koronavírusu a/alebo COVID-19), ktorá významne ovplyvnila zájazdy a/alebo prepravu cestujúcich do cieľového miesta, a teda súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a z tohto dôvodu považuje napadnutý rozsudok za vecne správny. Ďalej v nadväznosti na námietku žalovaného, že v danej veci neboli naplnené podmienky hypotézy ust. § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch, poukázala na znenie citovaného ustanovenia a uviedla, že podľa dôvodovej správy k Zákona o zájazdoch, termín "mimoriadne a neodvratiteľné okolnosti predstavuje okolnosti, ktoré zmluvná strana, ktorá sa na ňu odvoláva, nemôže ovplyvniť a ktorej následky nemôže odvrátiť, ani keby prijala všetky primerané opatrenia. Tento termín môže zahŕňať napríklad vojnu, iné vážne bezpečnostné problémy (napr. terorizmus), významné riziká pre ľudské zdravie (napr. prepuknutie vážnej choroby v cestovnej destinácii, vypuknutie vírusu rizika v cieľovom mieste po uzatvorení zmluvy), a pod. Zároveň podľa dôvodovej správy k ustanoveniu § 33a Zákona o zájazdoch vyplýva, že toto ustanovenie bolo do zákona o zájazdoch včlenené z dôvodu potreby dočasnej úpravy niektorých okolností v súvislosti s mimoriadnou situáciou vyhlásenou uznesením Vlády Slovenskej republiky zo dňa 11.03.2020 pre dynamické šírenie

pandémie infekčného ochorenia COVID-19, a to z dôvodu nepredvídateľného vývoja prijímania opatrení krajinami sveta, kedy sa občan Slovenskej republiky môže vystaviť reálnemu riziku nemožnosti návratu zo zahraničia alebo obmedzenia možnosti návratu zo zahraničia. Z ustanovenia § 33a ods. 10 Zákona o zájazdoch vyplýva, že aj keď v čase mimoriadnej situácie do účinnosti zákona cestujúci odstúpil od zmluvy o zájazde z dôvodu mimoriadnej a neodvratiteľnej okolnosti, ktorou je napr. šírenie vírusu COVID-19 platí, že pôvodná zmluva o zájazde trvá, ak cestovná kancelária nevrátila cestujúcemu všetky platby zaplatené na základe zmluvy, a to z dôvodu, že ak by bolo odstúpenie účinné, nebolo by možné na pôvodnú zmluvu nadviazať a zmaril by sa tým účel zákona, ktorým je zmluvy o zájazde predĺžiť. Nie je zrejmé, z akých dôvodov žalovaný účelovo opomína ustanovenie § 33a Zákona o zájazdoch, ktoré v dôsledku šírenia pandémie infekčného ochorenia COVID-19 bez akýchkoľvek pochyb upravilo, že ustanovenia § 33a ods. 1 a nasl. Zákona o zájazdoch sa použijú aj na situácie, ak cestujúci od 12.03.2020 do účinnosti tejto novely (t.j. do 29.05.2020) odstúpil od zmluvy o zájazde podľa § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch a cestovná kancelária nevrátila cestujúcemu všetky platby. Dňa 12.03.2020 odstúpila od Zmluvy o zájazde z dôvodu mimoriadnej situácie (celosvetová pandémia koronavírusu a/alebo COVID-19), ktorá významne ovplyvnila zájazd a/alebo prepravu cestujúcich do cieľového miesta, a teda akékoľvek tvrdenia žalovaného, že žalobkyňa " ... nevykonala žiaden úkon s odvolaním sa na špecifickú situáciu v cieľovom mieste alebo v jeho bezprostrednej blízkosti ..." je absolútne zavádzajúci a najmä nepravdivý a napadnutý rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Považovala za potrebné tiež pripomenúť, že Svetová zdravotnícka organizácia vyhlásila dňa 11.03.2020 ochorenie COVID-19 za celosvetovú pandémiu a túto skutočnosť je možné považovať za všeobecne známu skutočnosť resp. za skutočnosť známu súdu z jeho činnosti, ktoré sa v súlade s ustanovením § 186 ods. 1 C.s.p. Navyše v priebehu konania na súde prvej inštancie preukázala, že celosvetová pandémia koronavírusu a/alebo COVID-19 (t.j. neodvratiteľná a mimoriadna okolnosť) existovala v čase termínu zájazdu nielen na území Slovenskej republiky, ale aj v cieľovom mieste, t.j. v Dominikánskej republike, a preto boli prijímané vo všetkých krajinách sveta (vrátane cieľového miesta, t.j. Dominikánskej republiky) opatrenia spojené s obmedzeniami resp. zákazom vstupov do krajín, prechodom štátnych hraníc, funkčnosťou medzinárodného, ale aj vnútroštátneho leteckého, vlakového, autobusového a lodného spojenia, atď. Z dôvodu nepredvídateľného vývoja prijímania opatrení krajinami sveta (vrátane cieľového miesta, t.j. Dominikánskej republiky) by sa v prípade vycestovania zo Slovenskej republiky do Dominikánskej republiky vystavovala reálnemu riziku nemožnosti návratu zo zahraničia alebo obmedzeniam možnosti návratu zo zahraničia. Predmetné obmedzenia v spojení s existenciou neodvratiteľnej a mimoriadnej okolnosti celosvetovej pandémie koronavírusu (COVID-19) v cieľovom mieste, t.j. v Dominikánskej republike v čase termínu zájazdu bez akýchkoľvek pochybností významne ovplyvňovali jej zájazd a prepravu ako cestujúceho, a to nielen z hľadiska kvality samotného zájazdu (napr. uzatvorené prevádzky, obmedzené fungovanie ubytovania, atď.), ale aj z hľadiska napr. jej návratu domov, ktorý (t.j. návrat) by bol významne ovplyvnený nielen (a) nariadeným zákazom vychádzania (nebola schopná sa prepraviť na letisko, nakoľko v čase predpokladaného odletu dňa 20.03.2020 o 23:05 hod. platil už zákaz vychádzania), ale tiež uzatvorením vzdušných hraníc od 19.03.2020 na dobu minimálne 15 dní, v dôsledku čoho by sa preukázateľne nemohla vrátiť spať na územie Slovenskej republiky, a to až do opätovného otvorenia vzdušných hraníc Dominikánskou republikou. S ohľadom na tieto skutočnosti máme za to, že v konaní bolo riadne preukázané, že v čase odstúpenia od Zmluvy o zájazde existovala mimoriadna a neodvratiteľná okolnosť, ktorá významne ovplyvnila zájazd a/alebo prepravu cestujúcich do cieľového miesta, a teda boli splnené zákonné podmienky na odstúpenie od Zmluvy o zájazde podľa § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch. Pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní poukazuje na ustanovenie § 33a Zákona o zájazdoch, pričom uvádza, že podmienkou pre uplatnenie tohto zákonného ustanovenia je stav, kedy cestujúcemu nie je možné poskytnúť základné znaky služieb cestovného ruchu podľa zmluvy o zájazde a listinnými dôkazmi bolo údajne preukázané, že všetky služby (letecký transfer a ubytovanie) boli reálne poskytnuté bez akéhokoľvek obmedzenia, opätovne poukázala na dôvodovú správu k ustanoveniu § 33a Zákona o zájazdoch, podľa ktorej cieľom návrhu zákona (novelizovaného ustanovenia) bola reakcia zákonodarcu v súvislosti s dynamickým šírením pandémie infekčného ochorenia COVID-19 na prijímanie prísnych reštrikčných bezpečnostných a zdravotných opatrení vo všetkých krajinách sveta spojených s obmedzeniami respektíve zákazom vstupov do krajín, prechodom štátnych hraníc, funkčnosťou medzinárodného, ale aj vnútroštátneho leteckého, vlakového, autobusového a lodného spojenia. Vznik a existenciu tejto neodvratiteľnej a mimoriadnej okolnosti podľa § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch nespochybňuje ani skutočnosť, že konkrétny/určitý letecky dopravca nezrušil lety resp. že konkrétne/určité ubytovacie zariadenie nebolo v danom termíne zatvorené, práve naopak, táto neodvratiteľná a mimoriadna okolnosť významne ovplyvnila poskytovanie zájazdu podľa Zmluvy o zájazde a aj prepravu cestujúcich. Za tohto stavu bol

žalovaný povinný postupovať podľa ustanovenia § 33a ods. 1 a nasl. Zákona o zájazdoch, a teda bol povinný vrátiť jej všetky platby, ktoré za zájazd na základe Zmluvy o zájazde prijal, teda platby v celkovej výške 3.226,80 eura, resp. bol oprávnený alternatívne jej navrhnúť zmenu Zmluvy o zájazde alebo zaslať oznámenie o náhradnom zájazde, ak neprijme navrhnutú zmenu Zmluvy o zájazde. V súvislosti s otázkou jej aktívnej vecnej legitímácie poukázala na to, že síce je nepochybné, že vecná legitímácia svedčí osobám, ktoré sú nositeľmi subjektívnych práv a povinností v hmotnoprávnej rovine, ktoré sa stali predmetom konania v procesnoprávnej rovine a odzrkadľuje hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci resp. k predmetu konania, avšak v zmysle ust. § 33a ods. 10 Zákona o zájazdoch, ak cestujúci alebo cestovná kancelária v čase od 12. marca 2020 do účinnosti tohto zákona od zmluvy o zájazde odstúpili podľa § 21 ods. 2 alebo ods. 3 písm. b) a cestovná kancelária na základe odstúpenia od zmluvy podľa § 21 ods. 2 alebo ods. 3 písm. b) nevrátila cestujúcemu všetky platby, ktoré na základe zmluvy o zájazde prijala, postupuje sa podľa odseku 1, a preto zásadne nesúhlasí s názorom žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na jej strane, keď ona uzatvorila so žalovaným zmluvu o zájazde, jej bola fakturovaná celková cena zájazdu a ona fakturovanú cenu aj uhradila. Stotožnila sa preto so záverom súdu prvej inštancie, že je výlučne aktívne vecne legitimovanou v spore o vrátenie ňou uhradených platieb. Pokiaľ ide o žalovaným namietané doručenie e-mailu s odstúpením od zmluvy o zájazde, zdôraznila, že dala vypracovať Znalecky posudok č. 2024/0103 zo dňa 10.01.2024, ktorý jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností potvrdil doručenie originálneho emailu žalovanému dňa 12.3.2020 a potvrdil aj jeho znenie, a preto aj v tomto smere podľa žalobkyne súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, a z tohto dôvodu je napadnutý rozsudok vecne správny. Napokon za neopodstatnenú označila aj odvoláciu námietku žalovaného, podľa ktorej je napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnený, pričom zdôraznila, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku jasne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, a teda súd prvej inštancie jasne vysvetlil akým spôsobom dospel ku svojmu rozhodnutiu a skutočnosť, že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade so skutkovým a právnym názorom žalovaného neznamena, že jeho rozsudok nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 C.s.p. a že došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

6. Žalovaný v replike na vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu poukázal na to, že dôvody odstúpenia, ktoré v súčasnosti žalobkyňa uvádza vo vyjadrení, sa v rozhodnej emailovej správe nevyskytovali. Medzinárodná situácia, cieľové miesto, cesta do cieľového miesta nie sú v rozhodnej mailovej správe obsiahnuté v žiadnom rozsahu. Zároveň je potrebné uviesť, že zájazd sa začína odletom z Viedne a teda cesta do Viedne nie je zájazdom. Taktiež je potrebné uviesť, že reálne existujúce opatrenia v čase vykonania emailovej správy z 12.3.2020 nebránili ani realizácií cesty do Viedne, ani transportu do Dominikánskej republiky a ani návratu. Opatrenia prijaté neskôr nemôžu byť rozhodujúce pre vykonanie právneho úkonu pred ich prijatím a navyše ani tieto nebránili v čerpaní služieb. Rozširovanie dôvodov odstúpenia vo vyjadrení nad rámec dôvodov uvedených v emailovej správe zo dňa 12.03.2020 je logickou reakciou žalobkyne na znenie § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch, keď dôvody uvedené v emailovej správe z 12.03.2020 neumožňovali využitie tohto zákonného ustanovenia. Rozpor skutkových záverov súdu so skutočnosťou a nenaplnenie konkrétnej zákonnej hypotézy sú vo veci zjavné. Uviedol tiež, že nie je pravdou, že by opomínal ust. § 33a Zákona o zájazdoch. Predmetnému ustanoveniu sa venoval, avšak odôvodnil nemožnosť jeho použitia v danej veci. V zmysle danej právnej úpravy bolo možné predmetné zákonné ustanovenie uplatniť len v prípade ak objektívne nebolo možné poskytnúť základné znaky služieb cestovného ruchu, no ide tu o situáciu, ktorá v danej veci nenastala, keď všetky služby cestovného ruchu bolo možné poskytnúť a tieto aj reálne boli poskytnuté. Navyše uvedená skutočnosť bola potvrdená listinnými dôkaznými prostriedkami a opak nebol žalobkyňou nikdy preukázaný. Pre použitie predmetného ustanovenia teda nebola naplnená hypotéza právnej normy. Zotrvával na svojej argumentácii pokiaľ ide o ním tvrdené nepreukázanie doručenia e-mailu obsahujúceho odstúpenie od zmluvy o zájazde, ako aj vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne na uplatnenie celého nároku podľa žaloby, pričom nakoľko vo veci neexistovala žiadna administratívna prekážka, ktorá by bránila naplneniu zmluvy o zájazde v plnom rozsahu ako bolo dohodnuté, služby, ktoré boli dohodnuté v zmluve o zájazde boli aj v plnom rozsahu zabezpečené a poskytnuté a žalobkyňou nebol nikdy vykonaný úkon, ktorý by vyvolal následky odstúpenia od zmluvy s povinnosťou vrátenia ceny zájazdu podľa § 21 ods. 2 zákona o zájazdoch, naďalej je názoru, že podané odvolanie je dôvodné.

7. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov podaného odvolania podľa § 380 C.s.p. a po prejednaní veci na odvolacom pojednávaní a zopakovaní dokazovania predloženými listinnými, dospel k záveru, že doterajšie skutkové závery je nevyhnutné prehodnotiť, napadnutý rozsudok je potrebné zmeniť a podanú žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť.

8. Odvolací súd považuje za potrebné opätovne poukázať na to, že predmetom konania v preskúmvanej veci je vrátenie celej uhradenej odplaty na základe zmluvy o zájazde zo dňa 6.11.2019 za zájazd do Dominikánskej republiky v termíne od 13.3.2020 do 21.3.2020 z dôvodu odstúpenia od zmluvy o zájazde podľa § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch e-mailom žalobkyne zo dňa 12.3.2020.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania vo vzťahu k odstúpeniu žalobkyne od zmluvy o zájazde a vo vzťahu k dôvodom tohto odstúpenia skutkovo ustálil, že žalobkyňa žalovanému doručila dňa 12.3.2020 e-mail, ktorým stornovala predmetný zájazd, teda odstúpila od zmluvy o zájazde, pričom zároveň mal za preukázané, že k odstúpeniu došlo z dôvodu vzniku neodvratiteľných a mimoriadnych okolností v cieľovej destinácii. Rovnako mal preukázané, že žalobkyňa sa nemala ako dostať na letisko Schwechat, keďže vlaková i autobusová doprava bola obmedzená a prípadné zabezpečenie individuálnej dopravy znamenalo po návrate absolvovať povinnú 14 dňovú karanténu.

10. Odvolací súd však po preskúmaní správnosti skutkových záverov súdu prvej inštancie na základe odvolacích dôvodov žalobcu dospel k záveru, že tieto závery nemožno považovať za správne v celom rozsahu, keď v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, a preto je nevyhnutné vo vzťahu k daným otázkam skutkový stav prehodnotiť. Za tým účelom nariadil v spore na termín 21.10.2025 pojednávanie, na ktorom vec prejednal a zopakoval dokazovanie predloženými listinnými dôkazmi, ktoré vzhľadom na skutkové tvrdenia sporových strán poskytujú dostatočný základ pre rozhodnutie v spore.

11. V prvom rade treba poukázať na to, že medzi stranami nebolo sporné, že uzavreli zmluvu o zájazde dňa 6.11.2019 uzavreli sporové strany zmluvu o zájazde, ktorej predmetom bol zájazd žalobkyne spolu s A. B. ako spolucestujúcim do Dominikánskej republiky v termíne od 13.3.2020 do 21.3.2020, pričom súčasne s tým bolo dohodnuté aj komplexné cestovné poistenie na dobu zájazdu. Sporné nebolo ani to, že žalobkyňa žalovanému uhradila sumu 3.226,80 eura, ktorej vrátenia sa domáha v tomto konaní.

12. Sporné medzi stranami bolo doručenie e-mailu žalobkyne obsahujúceho odstúpenie od zmluvy o zájazde žalovanému dňa 12.03.2020. V tomto smere považuje odvolací súd skutkové závery súdu prvej inštancie za celkom správne, keď sa stotožnil s jeho záverom, že vykonaným dokazovaním bolo doručenie e-mailu žalobkyne, ktorý obsahoval text, cit.: "...chcem Vás poprosiť o stornovanie zájazdu číslo 1001590 z dôvodu mimoriadnej situácie na SK (koronavírus) nakoľko štát uzavrel hraničné priechody a nie je možné dostaviť sa na letisko Viedeň nie našou vinou, a z obavy o naše zdravie." žalovanému nepochybne preukázané, keď okrem iného jednoznačne vyplýva aj zo záverov žalobkyňou predloženého znaleckého posudku č. 2024/0103 zo dňa 10.01.2024. Námiety žalovaného v tomto smere odvolací súd považuje za neopodstatnené, keď nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov znalca, ktorý sa s relevantnými spornými otázkami riadne vysporiadal, svoje závery náležite odôvodnil a obsah znaleckého posudku nevzbudzuje žiadne pochybnosti o jeho pravdivosti a hodnovernosti. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní namieta, že žalobkyňa počas doby presahujúcej jeden rok nepredložila originál rozhodného emailu zo dňa 12.03.2020, napokon predložila email, ktorý sa nezhodoval s emailom predkladaným dovtedy ako súčasť preposlanej správy, odborné posúdenie bolo realizované na email, ktorý sa nezhodoval so žiadnym z dovtedy predložených emailových správ, pričom súd v priebehu konania rozpor medzi emailami nezrejmil a uvedené nebolo realizované ani žalobkyňou, odvolací súd poukazuje na to, že znalec U.. A. L. v znaleckom posudku celkom jednoznačne dospel k záveru, že žalovanému bol dňa 12.3.2020 doručený e-mail obsahujúci predmetný text, ktorým žalobkyňa od zmluvy o zájazde odstúpila, keď e-mail, ktorého odosielateľom bola žalobkyňa a prijímateľom žalovaný (Y. D. zo spoločnosti žalovaného) mal nepochybne stotožnený pomocou jedinečných identifikátorov, pričom v konaní nebol produkovaný žiaden relevantný dôkaz, ktorý by bol spôsobilý správnosť jeho záverov spochybniť. Pre úplnosť odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že z hľadiska preukázania tvrdenia o odstúpení od zmluvy o zájazde nie je rozhodujúce, výtlačok akého e-mailu a kedy napokon žalobkyňa predložila súdu, avšak iba to, že znalecky bolo potvrdené, že žalobkyňa predmetný úkon voči žalovanému s daným obsahom naozaj uskutočnila. Námiety žalovaného v odvolaní preto odvolací súd v tomto smere vyhodnotil ako nedôvodné.

13. Na základe vykonaného dokazovania so zreteľom na opätovné vyhodnotenie obsahu listinnými dôkazov však dospel odvolací súd k záveru, že ich obsahu nezodpovedá skutkový záver prvoinštančného súdu, že žalobkyňa odstúpila od zmluvy o zájazde z dôvodov v cieľovej destinácii. Už zo samotného textu e-mailu žalobkyne zo dňa 12.3.2020 totiž jednoznačne vyplýva, že od zmluvy odstupuje (...chcem Vás poprosiť o stornovanie zájazdu...) z dôvodov majúcich pôvod na území Slovenskej republiky (... mimoriadnej situácie na SK (koronavírus) nakoľko štát uzavrel hraničné priechody a nie je možné dostať sa na letisko Viedeň nie našou vinou, a z obavy o naše zdravie...). Z uvedených dôvodov možno uzavrieť, že v predmetnom prípade žalobkyňa neodstúpila od zmluvy o zájazde z dôvodov v cieľovej destinácii (v Dominikánskej republike), avšak výslovne s poukazom na skutočnosti, ku ktorých došlo na území Slovenska. Rovnako však neodstúpila z dôvodov v bezprostrednej blízkosti cieľovej destinácie, ktoré by významne ovplyvnili poskytovanie zájazdu alebo prepravu do cieľového miesta v Dominikánskej republike.

14. Pokiaľ žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu opätovne uvádza, že dňa 12.03.2020 riadne a platne odstúpila od Zmluvy o zájazde z dôvodu mimoriadnej okolnosti v cieľovom mieste (celosvetová pandémia koronavírusu a/alebo COVID-19), ktorá významne ovplyvnila zájazd a/alebo prepravu cestujúcich do cieľového miesta, odvolací súd jej argumentáciu považuje za nedôvodnú. Z hľadiska dôvodu jej odstúpenia od zmluvy o zájazde totiž nie je významné, či v jej prípade boli dané dôvody na odstúpenie, avšak to, či takéto dôvody uplatnila. Rozhodujúci je totiž obsah jej jednostranného právneho úkonu odstúpenia od zmluvy o zájazde. Ako však už bolo uvedené vyššie, obsah jej odstúpenia od zmluvy o zájazde, neumožňuje dospieť k inému záveru, než, že k odstúpeniu došlo z dôvodov majúcich pôvod na Slovensku a nie v cieľovej destinácii. Za tohto stavu právo na vrátenie všetkých uhradených platieb nemohlo vzniknúť iba na tom základe, že takéto dôvody existovali, hoci uplatnené neboli. Navyiac, zo žiadneho z dôkazov nie je možné vyvodiť ani ďalšie zistenia prvoinštančného súdu, vrátane zistenia, že žalobkyňa objektívne nemala možnosť dopraviť sa na letisko Schwechat. Ako už následne správne uviedol aj prvoinštančný súd, vycestovanie do zahraničia bolo spojené iba s povinnosťou karantény po návrate späť, teda prekročenie hraníc zakázané nebolo.

15. Predmetné skutkové zistenie, teda zistenie, že žalobkyňa neodstúpila od zmluvy o zájazde z dôvodov v cieľovej destinácii v Dominikánskej republike, avšak výslovne s poukazom na skutočnosti, ku ktorých došlo na území Slovenska, a to spôsobom ktorý vzhľadom na formuláciu odstúpenia od zmluvy nepripúšťa iný výklad, bolo potom rozhodujúce aj pre právne posúdenie veci z hľadiska opodstatnenosti podanej žaloby. Ustanovenie § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch totiž umožňuje objednávateľovi zájazdu od zmluvy o zájazde bez úhrady poplatku za stornovanie zájazdu odstúpiť iba ak k odstúpeniu došlo z dôvodov, resp. s poukazom na skutočnosti, ktoré sa stali v cieľovej destinácii. Žalobkyňa však v danom prípade, ako bolo uvedené vyššie, z takýchto dôvodov od zmluvy o zájazde neodstúpila, a preto jej nemohlo vzniknúť proti žalobcovi ani právo na vrátenie všetkých platieb, ktoré za zájazd zaplatila podľa § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch. Takéto právo totiž cestujúcemu totiž vzniká iba ak od zmluvy o zájazde postúpil práve (a výlučne) z dôvodov predpokladaných citovaným zákonným ustanovením.

16. Na uvedenom nemôže nič zmeniť ani argumentácia žalobkyne, že by nebola schopná sa prepraviť na letisko na spätnú cestu, nakoľko v čase predpokladaného odletu dňa 20.03.2020 o 23:05 hod. platil už zákaz vychádzania a došlo k uzatvoreniu vzdušných hraníc Dominikánskej republiky od 19.03.2020 na dobu minimálne 15 dní. Odhliadnuc od toho, že ide o hypotetické tvrdenie (žalobkyňa sa zájazdu nezúčastnila), treba poukázať na to, že dôvody odstúpenia od zmluvy o zájazde možno skúmať iba podľa stavu v čase uskutočnenia tohto právneho úkonu, kedy o ďalšom priebehu udalostí žalobkyňa ani nemohla mať vedomosť a teda ani nemohli ovplyvniť jej rozhodnutie od zmluvy o zájazde odstúpiť.

17. Pokiaľ súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku poukazoval na to, že zákonodarca schválením novely § 33a Zákona o zájazdoch fakticky odobril úkony, ktorými cestujúci odstúpili od uzavretých zmlúv o zájazdoch a stanovil podmienky, za ktorých bolo možné absolvovať náhradné zájazdy, alebo zmeny zmluvy a žalovaný napriek tomu, že žalobkyňa od uzavretej zmluvy v zákonom predpokladanom termíne od 12.3.2020 odstúpila, nevrátil jej ani platbu, ktorú za zájazd uhradila, nenavrhol jej zmenu zmluvy a nezaslal jej ani oznámenie o náhradnom zájazde, treba poukázať na to, že z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú splnené predpoklady pre aplikáciu § 33a Zákona o zájazdoch. Odvolací súd sa v tomto smere stotožnil s obranou žalovaného, že tieto predpoklady neboli splnené a preto podľa citovaného ustanovenia nebol povinný postupovať.

Z vykonaného dokazovania (najmä z potvrdenia leteckej spoločnosti Finnair o uskutočnení letov a potvrdenia hotela o uzavretí kvôli pandémie Covid-19 až plánovanom pobyte žalobkyne), totiž vyplýva, že v danej veci nejde o zájazd (vrátane dopravy) v prípade ktorého by nebolo bývalo možné poskytnúť žalobkyni ako cestujúcej základné znaky služieb cestovného ruchu podľa zmluvy o zájazde (§ 33a ods. 1 Zákona o zájazdoch) a žalobkyňa (z dôvodov uvedených vyššie) od zmluvy o zájazde ani platne neodstúpila podľa § 21 ods. 2 alebo ods. 3 písm. b) Zákona o zájazdoch (§ 33a ods. 10 Zákona o zájazdoch). Preto ani argumentácia žalobkyne predmetnými ustanoveniami § 33a ods. 10 Zákona o zájazdoch nemôže obstať a nemôže zakladať jej právo na vrátenie všetkých uhradených platieb uplatnených podanou žalobou.

18. Na základe vyššie uvedeného, keď odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa neodstúpila od zmluvy o zájazde z dôvodov v cieľovej destinácii (v Dominikánskej republike) ani z dôvodov v bezprostrednej blízkosti cieľovej destinácie, ktoré by významne ovplyvnili poskytovanie zájazdu alebo prepravu do cieľového miesta v Dominikánskej republike, teda z dôvodov podľa § 21 ods. 2 Zákona o zájazdoch, avšak iba s poukazom na skutočnosti, ku ktorých došlo na území Slovenska. pričom v danom prípade neboli splnené predpoklady ani na použitie ustanovenia § 33a Zákona o zájazdoch, a preto žalobkyni nevzniklo proti žalovanému právo na vrátenie uhradených platieb uplatnené podanou žalobou, nezostalo iné, než podľa § 388 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a podanú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

19. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 2 a § 453 ods. 3 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 256 ods. 1 C.s.p. a žalovanému priznal plný nárok na náhradu trov celého, t.j. prvoinštančného i odvolacieho konania, keď žalovaný bol napokon v celom rozsahu úspešný, a preto bolo potrebné v tomto rozsahu mu priznať aj nárok na náhradu trov konania. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).